

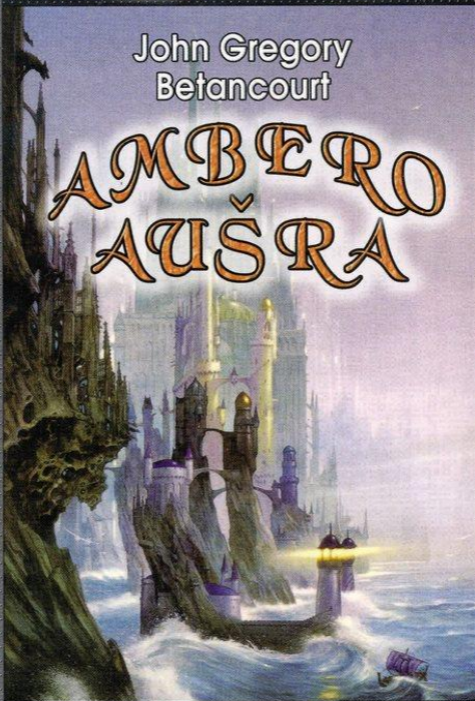
F

eridas

Knygute.lt

John Gregory
Betancourt

AMBERO AUSRA

494 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

John Gregory Betancourt

AMBERO AUŠRA

Fantastinis romanas

Įžymiojo amerikiečio fantasto R. Zelazny gerbėjai puikiai žino, kaip rūpestingai autorius kūrė savo romanus, ypač "Ambero kronikas". Tačiau ir jose liko šiokių tokių "baltų dėmių". Ankstyva R. Zelazny mirtis sutrukdė jam pačiam paaiškinti kai kurias "Ambero kronikų" vietas.

Rašytojas J.G. Betancourt ir Zelazny našlė Jane Lindskol atkūrė tą pirminį scenarijų, kurį sumanė pats Zelazny. Štai taip pasirodė knyga "Ambero aušra"

Iš anglų kalbos vertė Danutė Šimkienė
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
494 tomas. Serija įkurta 1990m.

John Gregory Betancourt - THE DAWN OF AMBER
New York, iBooks Inc, 2002

Copyright© by John Gregory Betancourt, 2002

Cover art Copyright © by John Howe

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 2014

© leidykla "Knygute.lt", 2017

Skiriama Robertui Želazny - vieninteliam tikrajam Ambero valdovui, Voreniui Lapinè, vizijos kūrèjui bei draugui, ir milijonams tų, kurie keliavo per Amberą ir Chaoso Rūmus, - vien jūsu dėka tai tapo įmanoma.

PROLOGAS

Prieš metus

Jaučiau, kaip pasaulis aplink mane siūbuoja, lankstosi, it gluosnio šakos nuo škvalo šuorų. Keistos, viena į kitą įsiliejančios spalvos, neįsivaizduojamai iškreiptos geometrinės figūros, raštai, raštai, raštai... Mano rega tai praskaidrėdavo, tai vėl užsitraukdavo migla - kartas po karto, kažkokiu keistu, nesugaunamu ritmu.

“Pas mane...”

Balsas... Iš kur jis sklinda? Atsigrežiau. Pasaulis virto spalvotų dėmių sūkuriu.

“Ateikit pas mane...”

Balsas tempė su savim.

“Ateikit pas mane, Chaoso sūnūs...”

Paklausiau kvietimo, nuskriejau per tą nuolat besimainančių spalvų bei raštų šalį prie bokšto iš kaukolių, ir žmogiškų, ir nežinia kieno. Ištiesiau ranką, norėdamas paliesti sieną, bet pirštai pralindo kiaurai kaulus lyg per rūką.

“Jie netikri”.

Vizija? Sapnas?

“Jau greičiau nakties košmaras”. Ši mintis iškilo iš kažkur, iš pačių mano esaties gelmių.

"Pas mane..." - tebekvietė balsas.

Atsidaviau šauksmui, nuplaukiau pirmyn - per kaukolių sieną į bokšto vidurį.

Bokšto vidus buvo pilnas virpančių, svyruojančių šešėlių. Kai akys pradėjo priprasti prie tamsos, įžiūrėjau palei sieną kyšančius įvijus laiptus iš rankų bei kojų kaulų. Viršuje jie nyko neperregimoje tamsoje, o apačioje niro į tirštą, pulsuojančią raudoną miglą.

Nuplevenau žemyn, migla virto fakelų ratu; jame buvo penketas žmonių. Keturi dėvėjo nežinomo man pavyzdžio sidabrinis grandijų šarvus. Jie už galūnių laikė penktąjį, išpleiktą ant altoriaus - didžiulio pilko marmuro luito, išmarginto mįslingu auksiniu ornamentu. Nelaimingojo krūtinė ir pilvas buvo perrėžti, o viduriai išdėlioti ant altoriaus, tarsi kažkoks augūras būtų skaitęs iš jų ateitį. Ūmai auka sutrūkčiojo. Supratau: jį laiko todėl, kad tebėra gyvas.

Instinktyviai siekiau kardo. Kitu metu užpulčiau budelius; garbė ir padorumas reikalavo, idant pamėginčiau išgelbėti nelaimingą auką. *"Bet juk jis netikras"*, - priminiau sau. Visa tai - vizija. O gal karštligiškas kliedesys. Arba nuojauta.

Prisiverčiau priėti arčiau, įsižiūrėti į mirštantįjį, mėgindamas pamatyti veidą. Ar tik ne aš čia? Ar nepranašauja ši vizija mano mirties?

Šiek tiek palengvėjo pamačius, kad ant altoriaus vis dėlto guli kažkas kitas. Aukos akys tamsiai rudos, mano - mėlynos jūros vandens spalvos. O ir plaukai jo šviesesni už maniškius, oda švelnesnė. Ta i buvo ką tik vaikystės slenkstį peržengęs jaunuolis, ne vyresnis, nei penkiolikos metų.

- Kas tu? - sušnibždėjau veikia sau, negu kreipdamasis į jį.

Nelaimingasis pasuko galvą mano pusėn.

- Padėk... - ištarė vien lūpomis. Žvelgė tiesiai į mane, pasidingojo, jog jis mane mato.

Siektelėjau, tačiau ranka, perėjusi kiaurai jo kūną, paniro į altoriaus akmenį. Ar tik jau nevirtau vaiduokliu, bejėge būtybe, priversta stebėti vykdomą žvėriškumą ir negalinčia nieko o nieko padaryti?

Ištraukiau ranką iš altoriaus. Pirštai lengvai sudilgsėjo, taip būna, kraujui grįžtant į nutirpusią galūnę, ir viskas. Negalėjau jam padėti.

Jaunuolis nusisuko. Jo kūnas vėl sutrūkčiojo, skruostais ėmė riedėti ašaros. Tačiau jis nerėkė. Drąsus berniukas. Drąsus ir stiprus.

- Laikykis... - sušnibždėjau.

Jis neatsakė. Pradėjo visas tirtėti, akys užvirto.

O mane užplūdo pasiutęs, nevaldomas įniršis. Kodėl čia atsidūriau? Kodėl esu verčiamas visa tai stebėti? Ką šita vizija gali reikšti?

Pažvelgiau į kareivius, tikėdamasis iš jų veidų išskaityti nors kokį paaiškinimą, ir ūmai supratau, jog jie - ne žmonės. Jų siauros akys spindėjo raudoni. Šalmų antnosiai, skruostų apsaugos dengė veidus, tačiau negalėjo paslėpti vaivorykštinių žvynelių ant smakro bei aplink lūpas. Niekad anksčiau tokių būtybių neregėjau. Turbūt jų gyslose teka gyvačių kraujas - juk kokiu šaltakrauju beširdžiu reikia būti, kad šitaip šiurpiai numarintum berniuką?

Ant altoriaus iškėtota auka suvirpėjo paskutinį kartą ir nejudėdama sustingo. Kareiviai jį paleido.

- Lorde Zonai, - kimiai ištarė vienas sidabraršarvis.

Tamsos tirštuly prie galinės sienos kažkas krustelėjo. Atsivėrė didžiulės akys - siauros kaip ir kareivių, tik stambesnės, plačiai įstatytos, - ir dukart sumirksėjo. Padaras sujudėjo, faketų šviesa blykstelėjo plieno pilkumo žvy-

nuose bei ant aštrių nagų; baidyklė turėjo ke-
turias letenas, ilgas ir plonas.

Staiga mane nupurtė šaltis, o su juo atėjo
aklas, beprotiškas siaubas. Panorau rėkdamas
skuosti iš to bokšto. Tačiau vis dėlto susilai-
kiau, likau kur buvęs. Žiūrėjau į tą padarą ir
suvokiau, jog matau tikrąjį priešą - visos žmo-
nių giminės priešą.

“*Taip*”, - atsiliepė jis. Burnos neatvėrė, ta-
čiau kažkoku būdu jo žodžiai radosi mano
smegenyse.

- Jis mirė.

“*Atveskite man kitą Dvorkino sūnų*”. Buvau
sukrėstas. Dvorkinas! Žinojau tą vardą. Bet jau
taip ilgai nemačiau jo savininko...

Du gyvatkariai ramiai apsisuko ir išėjo iš
bokšto pro duris, slepiamas tiršto, neperžvel-
giamo šešėlio. Likusieji, nukėlę jaunuolio kūną
nuo altoriaus, nutempė prie nedidelės skylės
grindyse. Stumtelėjo lavoną į kiaurymę ir jį
prarijo tamsa. Trenksmo į dugną taip ir neiš-
girdau.

Po akimirkos grįžo anksčiau išėjusieji. Jie pu-
siau vilko, pusiau vedė kitą žmogų. Šis buvo
vyresnis už ką tik mirusį. Vilkėjo sudraskytą
kariškio uniformą, bet aš jos nepažinau. Be-

laisvio veidą ir rankas dengė purvas, kraujosruvos, mėlynės. Tačiau jis vis vien kiek pajėgdamas stengėsi išsivaduoti, muistėsi, spardėsi, kelis kartus vos nepargriovė baidyklių. Aki-vaizdu, jog buvo stiprus ir lengvai pasiduoti neketino.

Vėl instinktyviai siekiau kardo. Labai norėjau padėti nelaimingajam. Bet prisiminęs, kaip mano ranka kiaurai perskrodė ankstesnės aukos kūną, supratau, kad nieko nepadarysiu. Beliko tik žiūrėti.

Tie du, kurie atsikratė jaunuolio kūno, žengė pirmyn, keturiese jiems pavyko užtempti naują ant altoriaus. Jie visa jėga užgulė vargšo rankas ir kojas, kaip žmogus besiplėšė, išsivaduoti negalėjo.

Šešėlyje slypintis padaras sujudėjo. Išgirdau per akmenines grindis bruožiančius milžiniškus žvynus. Nuaidėjo juokas ir nuo to juoko mano širdis suledėjo.

“Dvorkino sūnau. Dabar padėsi man”.

- Niekada! - šūktelėjo vyrukas. - Tu už tai sumokėsi!

Ir prapliupo keiktis.

O po to iššaukiamai kilstelėjo galvą, idant žvilgteltų į gigantišką slibiną, mirgantys fake-

lai pirmąkart apšvietė jo veidą.

Mano veidą. Tas vaikinys buvo su mano veidu.

Netekau kvapo. Nejau tai įmanoma? Nejau tas košmaras pranašauja ateitį? Nejau tas lordas Zonas sučiups mane, atitemps čionai ir skaitys ateitį iš mano žarnų?

It vaiduoklis priplaukiau arčiau, atidžiau įsižiūrėjau į belaisvį. Privalėjau geriau jį apžiūrėti, suprasti, kas jis ir kaip čia atsidūrė. Jeigu ši vizija iš tikrųjų pranašauja mano likimą...

Laimei, nei kareiviai, nei jų ponas, atrodo, manęs nepastebėjo. Buvau vaiduokliškas šešėlis, klaidžiojantis po košmarišką jų pasaulį, negirdimas ir nematomas, privestas stebėti neįsivaizduojamas žiaurybes ir neturintis galios joms sutrukdyti.

Vis dėlto, priminiau sau, anas jaunuolis prieš mirtį mane pamatė. Bet kaip? Ką visa tai reiškia?

Kuo ilgiau stebėjau į belaisvio veidą, tuo daugiau nežymių skirtumų radau. Jo, kaip ir ano vaikinuko, akys buvo rudos. Tačiau, nepaisant skirtingos akių spalvos, mudu buvom stulbinamai panašūs. Aukšti skruostikauliai, nosies, ausų forma...

Galėjom būti broliai.

Arba tėvas ir sūnus.

“Mano tėvas jau miręs, - tariau sau. - Čia negali būti jis. Ar vis tik gali?”

Ne, mano tėvas privalėtų būti vyresnis, daug vyresnis.

O šis vyrukas - aiškiai mano bendraamžis.

“Papasakok apie Dvorkiną, - įsakė balsas, nuskambėjęs mano galvoje. - Kur jis slepiasi? Kur dar išplito purvinas jo kraujas?”

Mano širdis ėmė karštligiškai daužytis. *“Vėl Dvorkinas.”* Kas sieja mano buvusį mokytoją su tomis pabaisomis?

Patiestas ant altoriaus belaisvis spjovė į slibiną ir pareiškė:

- Jūsų Dvorkino nepažįstu ir pažinti nenoriu! Užmuškite mane ir baikim viską!

“Paleiskit jį! - beviltiškai pagalvojau, nors net įsivaizduoti, kas gali vėliau nutikti, buvo baisu. - Nežinau, kas jūs tokie, bet ieškote ne jo, o manęs. Tai aš pažįstu Dvorkiną!”

Tačiau slibinas manęs neišgirdo. Čiaukštelėjo iš tamsos išnirę nagai, žmogaus pilvas bei krūtinė išsižiojo, tarsi gelumbė po aštrių peiliu. Man iš siaubo užgniaužė kvapą. Auka paspringo riksmu. Baidyklė vienu ryžtingu judesiu iš-

tempė vaikino vidurius ant altoriaus, lyg aukodamas auką tamsiems dievams.

Ištryškęs kraujas pakibo ore, suformuodamas debesėlį, besikeičiantį raštą, primenantį tas už bokšto sienų srovenančias spalvotas dėmes. Tačiau šis ornamentas buvo kitoks. Jaučiau, kad jis apdraskytas, neužbaigtas ir kažkoks netaisyklingas.

“Ateikit pas mane...”

Slibinas ėmėsi savo piktų kerų: jo kūnas rangėsi, kartodamas ore išbrėžtą raštą. Ištiškę kraujo lašai virto švytinčiais burbulais, prasišverbė pro bokšto sienas ir dingo išorės tuštumoje.

“Ateikit pas mane, Dvorkino sūnūs...”

Virš altoriaus it nėriniai išsivinguriavo ornamentas, visas iš keistų posūkių bei kampų. Ore pakibę kraujo lašai tapo matiniai, paskui suraibuliavo it pajudintas vanduo, nuskaidrėjo. Kiekvienas lašas virto mažutėliu langučiu, kiekvienas langelis vėrėsi į pasaulį, šimtus pasaulių. Žiūrėjau į juos, užgniaužęs kvapą. Kai kuriuose pasauliuose dangus buvo raudonas, kituose - įprastas, mėlynas. Viename dūko okeanai, kitame, it avys po lanką, klaidžiojo kalnai, trečiame pylė ugninis lietus. Mačiau

miestus, o miestuose - keistai apsirengusius žmones. O gal tai net buvo nežmonės... Tačiau pro daugumą langelių matėsi pirmą kartą miškai, bekrastės dykumos, stepės, audringos upės.

“Ateikit pas mane, Chaoso princai...”

Vienas po kito langučiai ėmė nykti - sproginėjo it lyg muilo burbuliukai. Juos laikęs ornamentas subiro. Supratau, kad belaisvis jau ant mirties slenksčio.

Staiga paskutiniai langeliai dingo, raudoni lašai kaip siaubingas lietus pliūptelėjo ant grindų. Vyrukas užsikosėjo - jam iš burnos tekėjo kraujas - ir pradėjo tampytis konvulsijose. O paskui nurimo. Gyventi jam beliko daugią daugiausia pora minučių.

Slibinas, įniršęs, nusivylęs, sušnypštė: *“leškokit toliau.”*

- Klausom, lorde Zonai, - atsakė tas pats, anksčiau kalbėjęs kareivis.

Prislinkau arčiau, mėgindamas žvilgsniu pragręžti šešėlius ir geriau įžiūrėti tą lordą Zoną. Kažkodėl tvirtai žinojau, jog tai mano priešas. Tai i mane jis geidžia nusviesti ant altoriaus. Tai mano kraujo jam reikia, idant galėtų sukurti tą srovenantį raštą, pro kurį matyti kiti pasau-

liai....